

EL LLENGUATGE**Tenir voluntat**

Tots els vocabularis de barbarismes recullen, com a tal, l'adjectiu «voluntariós», i proposen unànimement, com a forma correcta equivalent, *volenterós*. No l'admeten, és clar, ni el Diccionari Fabra ni el de la Gran Enciclopèdia. I pel que fa als diccionaris d'equivalències (castellà-català), l'únic que trobem que el pren en consideració és el de Francesc de B. Moll, al costat de *volenterós*, que és la forma que proposen els altres, junt amb *volenter*.

Però fins i tot admetent, com fa Moll, la forma «voluntariós», no sembla desenraonat de dir que alguns publicistes hi recorren amb excessiva freqüència, d'una manera exclusiva, amb què no deixen d'arraconar indugudament l'expressió autènticament genuïna de la idea que s'atribueix a aquest objectiu.

Efectivament, es podria segurament sostenir que la forma *volenterós*, proposada generalment com a substitució d'equivalència correcta de «voluntariós», és poc o no gens viva —això sempre és difícil d'afirmar amb seguretat—, i per la nostra part hem de convenir que no recordem haver-la sentida mai i que, certament, no

forma part del nostre llenguatge. Però, en tot cas, aquestes mateixes afirmacions es podrien fer també a propòsit de «voluntariós», i no creiem que es pugui discutir que si hi ha publicistes que han adoptat decididament aquesta forma és a causa de la influència del castellà. Per a l'expressió d'aquesta idea, el llenguatge popular, més que no pas a formes adjectives, recorre sovint a frases verbals amb el substantiu *voluntat*. El Diccionari Fabra defineix l'adjectiu *volenterós* dient «que fa amb voluntat, de bon grat, una cosa o les coses», però no sembla que defineixi després el significat amb què és usat el mot *voluntat* en aquesta definició. Trobem, però, definit aquest significat al Diccionari de l'Enciclopèdia: «capacitat per a fer quelcom que comporta un esforç o que constitueix una obligació o una privació, contra la pròpia tendència o inclinació natural». I, encara, formant l'expressió *bona voluntat*, «intenció d'obrar bé, de complaure algú, d'afavorir-lo». L'ús d'un adjectiu pot ésser a cops, certament, imprescindible, però això no ens ha de dur a l'oblit sistemàtic de la fraseologia popular: *tenir voluntat*, *posar-hi voluntat*, *fer les coses amb voluntat*, *demonstrar bona voluntat*...

Albert Jané